

Životopis Josefa Vohralíka

Příběh Josefa Vohralíka je kronikou houževnatosti Volyňských Čechů, jejichž osudy v sobě nesou dřinu, hrůzy 2.světové války i nejistotu poválečných přesunů. Narodil se 23. října 1936 na ukrajinské Volyni do rodiny, jejíž kořeny sahaly na Holicko a Čáslavsko. Jeho předkové přišli na východ po roce 1868 na pozvání cara, aby zdejší „mužíky“ naučili moderně hospodařit.

Začátky české kolonie byly tvrdé. Josefovi předkové nekupovali drahou úrodnou půdu, ale levnější lesy, které museli nejprve vlastnoručně vykácet a zbavit pařezů. Než vyrostly první zděné domy, bydleli v provizorních zemljankách. Tato pracovitost nesla ovoce v podobě prosperujících chmelnic a cukrovarů, ale budila i závist místních, kteří se podívali českým metodám hnojení.

Klidné dětství Josefa Vohralíka ukončila druhá světová válka. V roce 1944 narukoval jeho otec do Svobodovy armády a v bojích na Dukle přišel o ruku. Tehdy teprve sedmiletý Josef musel s matkou zastat veškerou práci na patnáctihektarovém hospodářství. Válečnou nejistotu umocňovaly i nájezdy benderovců, před nimiž rodina raději spávala v chlévě či na seně.

V roce 1947 využila rodina možnosti návratu do Československa. Cesta zpět do vlasti předků trvala 14 dní v nákladních vagónech, v nichž se tísnilo osm rodin společně s dobytkem a veškerým majetkem. Podmínky byly drastické – ve vlaku se rodily děti, umíralo se. Vagóny musely být vytápěny malými kamínky.

Nový domov našli v Újezdě u Šternberka, kde převzali grunt po odsunutých Němcích. Začátky v pohraničí však nebyly lehké. Rodina neměla osivo ani stroje a musela se vyrovnávat s vysokými dodávkovými kvótami. Josef kvůli potřebě pracovní síly na statku nemohl studovat a stal se zemědělcem, což s sebou neslo každodenní dřinu bez volného času na hraní.

V roce 1960 rodina pod politickým tlakem vstoupila do JZD. Pro Josefa, vášnivého motoristu, se práce řidiče a traktoristy stala celoživotním posláním. Jako zručný pracovník dostal jeden z prvních traktorů Zetor 50 v okrese.

Obavy z politické nestability a možného návratu původních majitelů do pohraničí vedly Josefa v roce 1963 k rozhodnutí přestěhovat se do Unčovic. Srpnovou okupaci v roce 1968 vnímal s pragmatickým klidem člověka, který sovětské poměry dobře znal: „Dalo se čekat, že si nenechají utéct stát v srdci Evropy,“ vzpomíná.

Dnes žije Josef Vohralík obklopen velkou rodinou, která čítá 22 členů. Přestože prožil život v dramatických historických zvratech, zůstává vděčný za mír a bezpečí, které mu Česká republika poskytla. Jeho životní krédo je prosté, ale silné: „Každého dne a každé minuty si važte, nepromarněte čas a buďte platnými občany“. Za největší bohatství nepovažuje majetek, ale zdraví a soudržnost své rodiny.